

ISTORIA MESIANISMULUI ÎN ROMÂNIA

În anii '30, înainte de al doilea război mondial, a apărut în România Misiunea luterană norvegiană pentru evrei, condusă de preotul luteran norvegian Magne Solheim. El predica Cuvântul lui Dumnezeu evreilor din Galați de dimineața până seara și îi vizita neobosit la magazinele lor, acasă sau în lagărele de muncă, îi mângâia în ceasul suferinței și-i ajuta în nevoile lor fizice. El a lucrat ca atare 30 de ani, ajutat de soția sa și de alți misionari. Episcopul luteran Friedrich Müller a fost de asemenea un prieten credincios al evreilor mesianici. În timpul acela, au apărut grupuri mici de evrei mesianici în București, Galați, Iași și în alte orașe. Încetul cu încetul numărul de evrei mesianici a crescut. Misiunile suedeză și norvegiană pentru Israel, care erau luterane, le-au dat protecția și numele lor.

Unul dintre cele mai mari triumfuri pe care harul lui Dumnezeu l-a avut în poporul evreu a fost Isaac Feinstein. La vremea convertirii sale era un mic funcționar. Într-o seară, la o întâlnire creștină a auzit mesajul lui Isus și a crezut imediat. Când a ajuns acasă, a alergat spre dormitorul părinților săi, care se culcaseră deja, i-a sculat și le-a strigat: „L-am găsit pe Mesia!“ Din acea seară el niciodată nu a oscilat în credința sa, cu toate că a întâmpinat mari împotriviri în familie.

Tatăl său, un evreu pios, a încercat să-l convingă să se lepede de Isus. Când asta s-a dovedit fără succes, a făcut ceremonia prescrisă de rabini în aceste cazuri. A declarat că fiul său a murit. A urmat apoi înmormântarea simbolică, cu un coșciug în care a fost pusă o ramură de copac. Și-a rupt hainele și a plâns pentru fiul său împreună cu întreaga sa familie, dormind pe podea șapte zile.

În tot acest timp, „mortul“ se bucura de o viață care era mai bogată decât ar fi visat vreodată și creștea în harul și cunoștința lui Dumnezeu. La scurt timp după ce a devenit mesianic s-a pregătit trup și suflet pentru a răspândi Evanghelia printre evreii din România. A participat la un curs special în Polonia și la întoarcere a intrat în serviciul Misiunii norvegiene pentru Israel din Galați. El a publicat un periodic pentru adulți și unul pentru copii, și împreună cu ele nenumărate broșuri mesianice. A predicat în toată țara și a scris numeroase scrisori. Era încă tânăr când a început războiul. Avea 37 de ani, era pastor într-o congregație de evrei mesianici pe care o formase în Iași, și de acolo activitatea sa binevenită se răspândea în întreaga țară. Atmosfera din Iași era infectată de antisemitism, de o amenințare permanentă a unui pogrom.

Feinstein a venit într-o scurtă vizită în București și a stat la fratele Richard Wumbrand. Acesta i-a sugerat să nu se mai întoarcă în Iași, unde îl aștepta moartea. I-a zis:

– Am putea trimite un frate român să-ți aducă soția și cei șase copii aici la București.

El i-a răspuns:

– Datoria păstorului este să moară împreună cu turma sa. Eu știu că ei mă vor ucide, dar eu nu pot să-mi abandonez frații. Mă întorc la Iași. Câteva zile după întoarcerea sa, pe 28 iunie 1941, a început pogromul. Numărul de evrei uciși a fost de circa 11000. Evreii mesianici au fost uciși de către autoritățile fasciste și de către localnicii fanatici care susțineau că țara începe o cruciadă sfântă!

Feinstein a fost printre cei arestați. El le-a spus evreilor să nu-și facă nici o iluzie. El știa că urmează să fie uciși și i-a îndemnat să se convertească pentru a se pregăti să-L întâlnească pe Dumnezeu. Mii de evrei au fost înghesuiți în vagoane de vite sigilate și au fost trimiși sub soarele arzător fără un strop de apă, iar ca rezultat, cei mai mulți dintre ei au fost sufocați. Printre ei a fost și Feinstein. Puținii supraviețuitori au fost internați într-un lagăr de concentrare. Feinstein, când a înțeles că moartea era iminentă, s-a întors spre un rabin care era înghesuit lângă el și i-a spus: „Este timpul să cântăm psalmii”. A murit în timp ce rabinul recita psalmii cu glas tare și Feinstein explica cum ei îl prevestesc pe Isus. Când a venit moartea prin sufocare, capul său se odihnea pe umărul rabinului. Rabinul însuși a murit câteva minute mai târziu. Un evreu mozaic și un evreu mesianic au fost victimele aceleiași uri, ura care era în România de două ori mai dezagustătoare pentru că era ascunsă în spatele numelui de „creștin”.

Nu a supraviețuit nici măcar un bărbat din congregația evreilor mesianici din Iași. Toți au fost uciși în pogrom.

O diaconiță norvegiană, Olga Olaussen, a lucrat neobosită chiar în perioada de mare dificultate în Iași, în timpul războiului. Tatăl ei, care fusese pescar, alunecase odată de pe vas în timpul unei furtuni. S-a luptat cu valurile multe ore. Aflat la ananghie, l-a promis lui Dumnezeu că-și va dedica toți copiii pentru lucrarea misionară dacă va fi salvat, și așa a făcut. „Schwester Olga” și-a dăruit toată viața evreilor, mângâindu-i cu abnegație pe bolnavi și crescând copiii orfani. După uciderea lui Feinstein, a lucrat singură cu un grup de fete creștine, pentru că toți bărbații din grupul lor fuseseră uciși. Ea a crescut aceste suflete în spiritul credinței.

Era în 1937; Hitler ajunsese la putere.

Într-un cătun din România, un dulgher german pe nume Christian Wölfkes își petrecea anii bătrâneții, atâția câți îi mai rămăseseră. Fusese convertit la creștinism în timpul unei campanii de înviore spirituală a Bisericii Luterane din România, condusă de pastorul Scherg. Mai târziu s-a alăturat unui grup de credincioși care se numeau „Creștini după Evanghelie”.

Într-o noapte, pe când era grav bolnav, un evreu mesianic a vegheat lângă patul lui. De aceea, în semn de recunoștință, a început să tânjească din adâncul sufletului să aducă evrei la Mesia. Rugăciunea sa zilnică era:

„O, Doamne, Te-am slujit pe pământ și doresc să mă răsplătești tot pe pământ. Mă rog Ție să nu mor până nu voi aduce un evreu la credință. Dar nu sunt evrei pe aproape, iar eu sunt bătrân, bolnav și sărac. Nu-s în stare să mă duc să-i caut, dar Tu ești atotputernic. Adu un evreu în satul meu și eu voi face totul să-l convertesc la credință“.

Primii evrei care au venit în sat în acea primăvară au fost Richard Wurmbrand și soția sa.

Wölfkes i-a dat lui Wurmbrand să citească Biblia și mai târziu i-a vorbit în cuvinte simple, cuvinte care veneau din inimă, despre împlinirea profețiilor mesianice în Isus, despre dragostea pe care El o are încă pentru evrei din pricina strămoșilor lor, care au fost purtători ai credinței.

Dumnezeu a deschis inima lui Richard Wurmbrand, așa că a putut să creadă Evanghelia.

Wölfkes i-a făcut cunoștință cu un număr de evrei mesianici care erau plini de credință.

Mai târziu și soția lui a venit la credință. Ea a mai adus și alte suflete care, la rândul lor, au mai adus pe altele și așa mai departe, până când s-a format în București o adunare de evrei mesianici care a înflorit mulți ani de zile. Era singura adunare din România care primea oameni din toate confesiunile. Era cunoscută ca „Biserica iubirii“.

Existența acestei adunări, care a fost rodul lucrării sufletului său, a fost o mare mângâiere pentru ultimii ani ai vieții acestui dulgher înaintat în vârstă. A murit în timpul războiului.

Este un miracol fără explicație logică faptul că, în mijlocul cumplitelui antisemitism al opresiunii lui Hitler, au fost germani care au crezut din toată inima că Evreul răstignit este Mântuitorul lor, iar unii dintre ei au suferit adânc în suflet văzând evrei care au rămas indiferenți față de Acela care este gloria poporului Său, Israel.

Fratele Wurmbrand împreună cu alți evrei mesianici împărțeau Evangheliile, broșuri și cărți creștine pe stradă în București și în alte orașe ale țării. În ajunul Pesahului (Paștelui) evreii mesianici au vândut în fața sinagogilor broșura „Semnificația ritualului de Pesah“.

Ritualul se numește „afikoimen“. Se pregătește o masă de seară și toată lumea din casă, inclusiv musafirii, iau parte la ea. Masa se numește „seder“. În timpul acestei mese, stăpânul casei ia o farfurie care conține trei bucăți de „matza“ sau de pâine nedospită, care până atunci fuseseră acoperite cu un prosop. Se

spune o rugăciune specială și prima bucată de „matza“ se pune deoparte. Se ia a doua bucată și se rupe (în Polonia era obiceiul să fie străpunsă). Copiii sunt trimiși afară din cameră și apoi sunt ascunse bucățile rupte. Copiii se întorc. Toți adulții care iau parte la masă trebuie să bea trei păhărele de vin, dar mai înainte de al treilea păhărel, copiilor li se spune să caute bucățile ascunse de „matza“. Atunci când le găsesc, li se dau daruri și se aud strigăte de bucurie.

Cele trei bucăți de „matza“ reprezintă pe Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. A doua dintre ele reprezintă a doua Persoană a Divinității. Frângerea pâinii semnifică trupul Mântuitorului frânt pe cruce și ascunderea simbolizează îngroparea. Cele trei păhărele reprezintă cele trei zile care au fost petrecute în mormânt, iar redescoperirea pâinii și strigătele de bucurie reprezintă bucuria învierii. Majoritatea evreilor mesianici au fost persecutați de familie sau de „creștinii“ antisemiți. Mulți au suferit moarte de martir. Alții au murit în progoamele naziste sau în închisorile comuniste.

În timpul comunismului, fratele Wumbrand a publicat o serie de broșuri care se refereau la relațiile dintre creștinism și marxism: „Conversație între un tânăr socialist și un credincios“, „Isus și socialismul“, o carte care era un răspuns la teoria socialistului Karl Kautsky, „Originea creștinismului“, „Materialismul dialectic și credința biblică“ (un răspuns la cartea lui Engels, „Anti-Dühring“) și „Karl Marx și credința“.

Numărul atât de mic de evrei mesianici și de creștini adevărați părea neputincios în comparație cu uriașul Goliat al ateismului. Dar ei s-au ținut strâns de ideea biblică cum că puterea lui Dumnezeu este făcută desăvârșită doar în slăbiciune. Slăbiciunea lor le-a dat o putere imensă în lupta cu marxismul atotputernic, pe care îl propagau mulți alți evrei.

Metodele lor de lucru i-au împins spre conflictul cu autoritățile comuniste.

În 1948, fratele Richard Wumbrand a fost închis. El a petrecut mulți ani în închisoarea comunistă.

Bapțiștii, penticostalii și adventiștii erau și ei persecutați. Clerul Bisericii Ortodoxe îl convinsese pe generalul Antonescu să le scoată adunările în afara legii. Sute de frați, care aparțineau acestor confesiuni, au fost condamnați cu până la 20 de ani de închisoare, și aceasta într-un timp în care ni se spunea că țara va porni o cruciadă sfântă împotriva ateismului bolșevic. Prima acuzație împotriva acestor grupuri religioase era că pactizaseră cu evreii. Conducători ai cultului baptist îi implorau pe evrei: „Vă rugăm, nu mai veniți la noi! Dacă vom primi un grup așa de mare de evrei, vom fi persecutați și mai mult“.

Jidovul rătăcitor nu are nici un loc de odihnă pe acest pământ; nici evreii mesianici nu aveau unde-și odihni capetele în bisericile creștine.

Pe măsură ce trecea timpul, evreii mesianici erau forțați să accepte această situație și să considere antisemitismul ca pe o cruce pe care trebuie să o poarte răbdători, bucurându-se și fără murmur. Ei nu puteau hotărî cărei confesiuni să-i aparțină. Erau obligați să accepte ospitalitatea care li se acorda.

Noe a profețit că lafet (din care derivă rasa indo-europeană) „va locui în corturile lui Sem“ (din care descind evreii). Cu alte cuvinte, rasa indo-europeană va trăi în sisteme social-temporale create de evrei, așa cum a spus profetul cu mii de ani în urmă (Gen. 9:27). Iar Moise i-a spus mai târziu lui Israel: „Vei zidi o casă și n-o vei locui... Vei planta o vie, dar nu vei bea din vinul ei“ (Deut. 28:30,39).

Să ne uităm cum s-au împlinit aceste profeții remarcabile!

Casa creștinătății a fost zidită de Sem, prin evrei. În creștinismul primar, totul avea o origine evreiască. Dintre evrei „a ieșit după trup Mesia, care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat în veci“, a scris apostolul Pavel (Rom. 9:5). Biblia este evreiască. „Cuvântul lui Dumnezeu le-a fost încredințat doar lor“, a spus Luther. Apostolii erau evrei. Psalmii cântați în biserici au fost scriși de David. Multe secole, întreaga Europă a locuit în cortul lui Sem. Influența dominantă exercitată de civilizația creștină atinge întreaga lume. Doar evreii au rămas în afara adăpostului pe care ei înșiși l-au zidit. Toate rasele s-au bucurat de strugurii buni pe care i-a dat via lui Isus, numai evreii nu i-au gustat.

Renașterea, râul de aur venit din Lumea Nouă și conflictul din interiorul Bisericii au zguduit casa creștinătății în secolele XV și XVI. În acea perioadă, Israel, într-o mare grabă, a construit o nouă casă, casa capitalismului. În cartea sa, „Iudaism și capitalism“, Werner Sombart a descris rolul decisiv pe care evreii l-au jucat și-l joacă încă în formarea și susținerea capitalismului. Descendenții lui lafet, indo-europeni, au intrat cu toții în acest nou „cort al lui Sem“, adică în sfera influenței capitalismului.

Când capitalismul s-a stabilit cu mare triumf, tot un evreu, Karl Marx, i-a declarat război. Evreii au câștigat de pe urma capitalismului, dar iudaismul nu-și găsește pacea în el. Nenumărați tineri evrei au început o cruciadă pentru a crea un nou sistem, comunismul. Rolul jucat de evrei în zidirea acestei noi case, în care urma să trăiască lafet, este binecunoscut. Mama lui Lenin a fost o evreică numită Braun. Lucrul acesta este relatat de către Troțki, care adaugă că Stalin a interzis orice menționare a originii ei, pentru a nu răni sentimentele antisemite ale rușilor. Un mare număr de lideri ai revoluției sovietice au fost evrei. Și iată că un număr de popoare din mai multe rase locuiesc în acest nou sistem socialist, la zidirea căruia evreii au jucat un rol atât de important. Dar evreii au fost de asemenea printre cei mai activi împotriva guvernului sovietic. Ei au zidit o casă în care nu pot locui. Luptătorii anticomuniști pentru libertate din Rusia au fost tot evrei. După ce au contribuit într-o asemenea măsură la implantarea regimului comunist în România, un mare număr de evrei au părăsit țara și s-au stabilit în Israel. Mulți din evreii mesianici din România au emigrat după 1948 din cauza persecuțiilor și s-au alăturat unor comunități din câteva orașe din Israel.

Evreii au fost întotdeauna poporul ales al lui Dumnezeu, însărcinat cu responsabilitatea de a-l împlini planurile în istorie, în crearea regimurilor sociale care, pas cu pas, vor pregăti condițiile materiale, culturale și intelectuale ale Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Acum li s-a încredințat un rol nou. Odată cu întoarcerea lor ca națiune la Mesia, Împăratul lor, ei vor avea o importanță decisivă în zidirea celei de-a patra case, Împărăția lui Dumnezeu, în care, în sfârșit, „jidovul rătăcitor“ își va găsi odihna.

Evreii fac o mulțime de lucruri rele, gândesc antisemiții. Asta înseamnă că ei sunt o sursă de energie și că sunt capabili de a face și foarte mult bine. Dar dacă o vor face, trebuie să se unească mai întâi cu sursa întregului bine, care este Mesia. Iată de ce este atât de importantă Misiunea Creștină pentru Evrei. Până acum, o astfel de misiune părea o utopie. Dar acum am ajuns într-o nouă fază a istoriei, în care evreii intră în sfârșit în matca lor.